

Předpláči se

Pro Prahu: celoročně 5
zl., půlletně 2 zl. 50 kr.,
čtvrtletně 1 zl. 25 kr.
Pro venkov: celoročně
5 zl. 60 kr., půlletně 2 zl.
80 kr. čtvrtletně zl. 1.40
Jednotlivá čísla prodá-
vají se po 12 kr.
jednotlivé přílohy hud.
po 50 kr.,
Za inseráty se platí mimo
kolek pouze 2 kr. za řá-
dek drobného písma.

DALIBOR.

Časopis

Jen frankované listy
přijímají se.
Rukopisy redakci zaslán
nevracejí se.

Předplatné přijímá admi-
nistrace v č. 147-I.
(Karlova ulice.)

Dopisy týkající se redakce
ačť zasílány franko
p. dru Ludevítovi Pro-
cházkovi do č. 9
v Ječné ulici.

věnovaný zájmům světské i církevní hudby a zpěváckých spolků českoslov., zároveň pak
organ „Matice hudební“

s četnými přílohami hudebními.

Redaktor:

Dr. Ludevít Procházka.

Vychází každou sobotu.

Majitel:

Emanuel Starý.

Památné dni hudební.

18. července	1591	† Jakobus Gallus, církevní skladatel — v Praze (rodem Slovinec).
" "	1821	naroz. Pavlina Viardot-Garcia, výt. zpěv. — v Paříži.
19. "	1813	† Bedřich J. Vil. Benda, housl. a skladatel — v Postupíně.
" "	1827	nar. Vilém Kallivoda, sklad. — v Dunajských Eschingách.
" "	1833	I. prov. Maršnerovy zpěv. „Hans Heiling“ — v Lipsku.
" "	1838	I. prov. Balfeho zpěv. „Falstaff“ — v Londýně.
20. "	1781	I. provozování duodramatu „Ariadne na ostrově Naxosu“ Jiřího Bendy — v Paříži.
" "	1821	nar. Frant. Vogl, sklad. a profesor zpěvu na konservatoři pražské — v Rudigu.
" "	1822	nar. Jak. Offenbach, sklad. — v Kolině nad Rýnem.
" "	1845	I. prov. Flotovy, zpěv. „Alessandro Stradella“ — v Drážďanech.
" "	1868	† Bedřich Kittl, sklad. a býv. řed. pražské konservatoře v Lišni (v Pozňansku).
21. "	1811	† Konrad Jacobi, housl. — v Desavě.
22. "	1842	nar. Václ. Abert, housl. — v Hošce.
" "	1868	† Zikm. Kolečovský, sklad. a theoretik — v Praze.
23. "	1734	nar. Maria Gasp. Sacchini skl. — v Puzzuoli.
" "	1832	nar. Jan Krist. Lauterbach, housl. — v Kulmbachu (v Bavorsku).
" "	1836	I. prov. Spohrova oratoria „Spasitelovy poslední hodiny“ — v Paderbornu.
24. "	1845	† Josef Eybler, sklad. cír. jakožto dvorní kapelník — ve Vídni.

Smetanova „Prodaná nevěsta“.

(Komická opera ve 3 jednáních; vlastnictví „Matice hudební“
v Praze.)

Dle výtahu klavírního posuzuje

dr. hrabě F. P. Laurencin.

(Pokračování.)

V následující scéně (str. 137., výjev 4.) přikvapivší s rodiči svými Mařenka s pathosem, jakýž jen u donny Anny neb Elviry z „Don Juana“ býti shledáváme, lká

nad zradou Jenikova. nemožouc dosud uvěřiti, že by tak zrádně si byl počínal; Kecal ale velemoudře vyvrací její víru ve věrnost miláčka, ukazuje jí podepsaný jím kontrakt, v němž zřiká se za tři sta zlatých svojí Mařenky. Tato vypukne v pláč a lkání nad nevěrou onoho slovy: „O hanebné to šálení! O mužské srdce klamně! Sám přísahal“ atd. Krušina pokud to omezená a ženě poddaná mysl dovoluje, srazí se uchá-
cholití Mařenku a na tomto místě bez odporu sluší přednost dáti překladu textu německému před originálem českým, ježto onen stále vlastnosti a slabosti „muže ženy svoji“, Krušiny mnohem lépe karakterizuje, nežli tento. Kecal pln radosti nad zdařením svého počínání, vybízí imperatorským tónem Mařenku, aby podepsala svatební smlouvu a za tímž účelem ohlíží se po Vaškovi, aby korunu vsadil tomuto dílu kuplířského svého věhlasu. Mařenka ale odmítá rozhodně toto vybídnutí slovy kategorickými: „Já nikdy nepodpíšu. já nechci Vaška mít. Raději samostatna chci věčně, věčně žít!“ Rodiče pak obojí — Krušina ovšem jen co věrné echo hlasu své ženy — unisono s Kecalem přemlouvají ji, aby vpravila se do osudu svého. Aby dílo započaté již dokonal, volá Kecal, pln vědomí o své důležitosti za okolností takových: „Hej! Vašku!“ Vašek, již omrzely nad neustálým poroučením a rozkazováním Kecala, táže se: „Co co co pořáde chcete?“ a spatřiv Mařenku praví rozčilen: „A ta ta ta ta to byla!“ Na místě tom opět sluší přednost dáti překladu před originálním textem; užíváť překladatel několikrát opakovaného slovíčka „die“ a nelze upříti, že písmeno *i* mnohem lépe tu charakterisuje rozčilení a blbou mysl Vaškovu než v českém „ta“ opakované *a*. — Udiveným rodičům odpovídá Vašek vzdor obyčeji svému nad míru plyně. „Ta mi pověděla . . .“ Teď se doví Vašek ku radosti své od obojích rodičů a Kecala, že to usouzená mu žínka. Kecal pln netrpělivosti nad tak zbytečným (dle jeho náhledu) mluvením rozhodně teď vybízí Mařenku, aby již jednou „bez processů a všech ex-

cessů“ podepsala smlouvu svatební, načež si vyprosí Mařenka chvíli k rozmyšlení, k němuž ji rodiče vybízejí slovy: „Rozmysli si Mařenko . . .“ a Mařenka rozhodně odpovídá: „Ano dobře rozmyslím!“ Potud tekst. — Smetanova hudba, líčí trefně i důstojně rozčleuost Mařenky, vyšínujíc se na výši pathosu, s jakýmž v celé opeře nikde jinde se nepotkáváme (str. 137—147.). Již orchestrální úvod k recitativu jejímu (str. 137. takt 1—4.) pohybuje se v mezích vyššího rozčlení a rozjitření, odpovídajících zúplna duševnímu rozpoložení Mařenky a podobně karateristicky doprovází recitativ její, brzy ale mění se tento vysoký pathos zpěvu Mařenčina v pathos elegický, žaluplný (piu moderato). Podobně trefně karaterisována jest odpověď Krušinova a dialog mezi ním a Kecalem, kde jak v zpěvu, tak i v úvodu orchestrálním vždy možno pozorovati stále ony vlastnosti obou — Krušinovu omezenost, nesamostatnost mysli a Kecalova hrdé sebevědomí, jemuž ale patrně na újmu jest hloupost jeho (str. 137. syst. 3. takt 3. až syst. 4. posl. takt).

I následující „conclusum“ smlouvy s Jeníkem, jež Kecal s tváří přísně úřední recituje, plno jest pravé vis comica (str. 138. takt 1—8.), a mezihra orchestrální k slovům těm se pojící, bez odporu velmi silně ironisuje předcházející slova Kecalova, zároveň tvoříc pěkný přechod k následujícímu pathetickému recitativu Mařenky str. 138. syst. 2. takt 1—4.), jenž ukazuje, kterak se Mařenka opravdu zhrozila nevěry Jeníkovy. A táž věta orchestrální (Meno allo, syst. 1. takt. 8—11.), ovšem v jiném rouše harmonickém a elegická, opakuje se po slovech: „O hanebné to šílení“ (syst. 2. takt 4—7.). A teď opět se nám naskytuje příležitost, abychom dokázali i největším odpůrcům genia Smetanova (a těch je čím dál, tím méně), jak šťastně umí vyhověti přední tento náš skladatel všem požadavkům pravého dramatu hudebního, jak duchaplně užívá enharmoniky, jež jest ne-

omylnou známkou rozličných citů a myšlenek, neustále se pronikajících a střídajících. Upadáť Mařenka po slovech: „O mužské srdce klamné!“ v jakési blouznění (tempo di duetto str. 138.), jakoby duše její přikouzlení si chtěla celý obraz sladké minulosti, kde ještě o věrnosti Jeníkově zúplna byla přesvědčena. Jeť to týž motiv v orchestru, s nímž jsme se již v I. aktu byli seznámili (str. 40. syst. 2. takt 7. a násl.), v duettu, kde Jeník a Mařenka si vzájemně věčnou přísahají lásku. — Následující recitativy Krušiny a Kecala jak samy o sobě tak i průvodem orchestrálním stále vlastnosti obou těchto „reků“, o nichž během pojednání tohoto mnohokrát jsme se byli zmínili, zdařile karaterisují (str. 138. syst. 4. takt 7. až str. 139. syst. 1. takt 3.).

Zpěv Ludmily (str. 139. syst. 1. takt 3—5.) vydává svědectví o nedočkavosti její a o duchu podnikavém, zvláště kontrastem mezi rytmikou zpěvu a orchestrálního průvodu. V následujícím rozhodnutí se Mařenčinu („Já nikdy nepodpíšu“, syst. 2. takt 1—5.) užil skladatel jen ku prospěchu celého místa a duševní nálady Mařenčiny novějších vymožeností na poli enharmoniky. Přešelť tu v průvodu orchestrálním z g—mol v as—mol, pak prostřednictvím akkordů $\begin{matrix} e & & fis \\ & a & \\ jis & & \\ e & & dis \\ & h & \end{matrix}$ a $\begin{matrix} a \\ dis \\ h \end{matrix}$ v e—moll, čímž celé místo to nadobýčejného nabývá půvabu.

Naproti tomu nemá tolik krásy do sebe zpěv následující (l'istesso tempo), jako čísla právě předcházející a zdá se, jakoby skladatel v slabé chvíli se byl poddal vlivu nedostatečnosti mdlé starší hudby operní. Vždyť i Homer někdy usnul! Mnohem zdařilejší je místo, kde rodiče i Kecal chlácholí Mařenku (str. 139. syst. 4. takt 2—6.) a dále následující (str. 40. syst. 1—3.) fráze Kecala a Vaška.

Opravdu komicky působí udivení rodičů (str. 140. syst. 3. takt 3—5.) nad slovy Vaškovými. „A ta ta

FEUILLETON.

Rozpravy s Rossinim.

Ze zápisků Ferd. Hillera.

(Pokračování).

IV, „Nevstoupili Vám Vaše nadobýčejné výsledky do hlavy?“ tázal jsem se Rossiniho. „Byl jste mlád a nebylo by tudíž divu.“

„Mé nadobýčejné výsledky!“ zvolal s úsměvem Rossini „avšak mluvmě vážně. Zůstal jsem vždy klidným, ať již se opera líbila, anebo udělala fiasco, a za to mohu se poděkovati dojmu, který jsem zažil, než se první moje opera dávala a na nějž nikdy nezapomenu. Byl jsem totiž v Benátkách přítomen prvnímu provozování jedné jednoaktové opery od Simona Maira. Ač skladatel byl tehdy jeden z nejlepších a toho času vedl u nás slovo, byl přece od obecnstva přijat jako kdyby kdoví odkud byl přiběhl, a jako by ničemu nerozuměl. Odměňujete se

takovým způsobem muži, který vám tolik příjemných chvil již způsobil? — myslím si i přišel jsem takto k tomu přesvědčení, že by bylo zpozdilé dbáti na takový úsudek a dle toho jsem také jednal.“

„S Vámi také nenakládaly vždy šetrně,“ pravil jsem.

„To si myslím. Vždyť je Vám známo, jak mne po prvním provozování „Lazebníka“ trhali, a to nebylo jenom jednou. Ostatně byl jsem tehdy nejzpuštějším člověkem na celém světě, a dělal jsem si kozla ze všeho. Možná, že to nebylo dobře, já jsem si ale nemohl pomoci.“

„Kdyby jste takovým nebyl býval, byl byste zajisté „Lazebníka“ nesložil. A propos! slyšel jsem že arieta Marcelliny (Borty) v druhém jednání není Vaší práci?“

„Myslíte arii „di sorbetto?“ *) Tu jsem složil

*) „Aria di sorbetto“ se nazývá u Vlachů každá arie, kterou zpívá druhá neb třetí zpěváčka, a mezi kterou hledí se posluchači rozličným způsobem občerstviti.

ta ta to byla“, a nelze upříti, že i průvod orchestrální všem těmto zpěvům podložený neméně jest charakteristický a výborný. Udivení onomu odpovídá Vašek (str. 141. syst. 1. takt 3. až syst. 2. takt 3.) frásí, nad míru pikantní rhytmikou a vhodnými caesurami, domnívaje se, kdo ví jak chytráckým ukáže se před přítomnými, ač tito bez mála se mu v oči vysmívají slovy: „Nuž, to je Mařenka, budoucí žena tvá“ (až str. 142. syst. 2. takt 5.). I zde uhodil Smetana mistrovsky na pravý tón prstonárodní; tak zpívá jen náš lid v vrozeném svém rozmaru.

(Pokračování).

Z ciziny a Rakouska.

** *Z Paříže.* Pro nejbližší sezonu operní připravují se tři novinky: „Samson“ Saint-Saënsa, „Carevna“ Lenegrena a „Manfred“ Diaze. — Verdi-ho „rekviem“ spůsobilo v „Opera comique“ takovou sensaci, že ředitelství po třech výnosných představeních uspořádati muselo ještě čtyry. První partii solovou zpívala jak známo umělkyně česká, sl. Tereza Štolcova. Dílo samé čítá mnohá krásná a velmi účinná místa, všudy však prohlíží skladatel operní, což ovšem tak vážnému dílu uměleckému, jakým jest rekviem, nemůže býti ve prospěch.

** Ruská pianistka sl. *Esipova* dochází v Londýně vždy skvělejšího uznání. Veškeré listy anglické předstihují se v chvalořečích věnovaných neobyčejně nadané této umělkyni ruské.

** Vídeňský kapelník *Suppé* složil novou operetu „Peleš loupežnická“ a odevzdal ji již ředitelství divadla Karlova. Příštího měsíce má býti již poprvé provedena.

** Sl. *Minnie Hauckova* uzavřela s ředitelstvím národního uherského divadla v Budapešti smlouvu, dle níž zpívati bude v říjnu b. r. a v únoru, březnu, dubnu a květnu r. 1875 8krát měsíčně, začež obdrží honorář 18.000 zl.

** Intendance dvorního divadla v *Karlsruhe* dovo-

lila kapelníkům, aby místo hudby entreaktí, zvětšiny obecenstvu málo příjemné, provozovati dávali skladby členů orchestru divadelního. Zařízení to zajisté chvály hodné, kteréž by zasluhovalo následování!

** Slovnatá zpěvačka švédská sl. *Krystina Nilsonova* bude v únoru 1875 pohostinsky zpívati v dvorní opeře ve Vídni.

** P. *Marchesi* jmenován opět profesorem vyšší třídy pěvecké na Vídeňské konservatoři.

** V *Drážďanech* připravují se pro příští sezonu operní: *Delibes*-ova opera „Le roi l'a dit“, *Lachnerova* „Kateřina Cornaro“ a *Reineke*-ho „Dobrodružství Haendlovo“.

** *K. Reinecke*, výtečný pianista a ředitel lipských *Gewandhaus*-koncertů, nastoupil uměleckou cestu do Dánska a Nizozemska.

Ze Sondershausenu. (Pův. dop.) V. „Loh“-koncert dne 28. června b. r. těšil se opětně výtečnému úspěchu. Příčinu toho lze hledati především v zajímavém programu. Již ve 3 hodiny odpoledne naplněny prostranné místnosti knížecího parku vybraným obecenstvem z větší části z okolních měst. Overtura k „Manfredu“ od R. Šumanna, důstojně zahájila koncert a velice rozjařila obecenstvo. U míře veliké citilo se obecenstvo upokojeno uměleckou, v pravdě poetickou hrou p. *Láskovou* (naším krajanem a prvním kontrabasistou zde) na kontrabas. Umělec tento přednesl s bravurou dosud zde neslýchanou a výrazuplným, neafektovaným přednesem pěknou fantasii na české národní písně od nezapomenutelného profesora Hraběte. Velice získala skladba tato orchestrální úpravou, již velice účinně zpracoval pan koncertista. Nehledě k tomu, že kontrabas více méně jen ku orchestrální své činnosti odsuzován bývá, musí chtě nechtě nepředpojatý posluchač vzdáti všecku čest takovému hráči, jakým je pan *Láska*. Jmenovitě v hořenních polohách zní nástroj pod rukou jeho skorem jako violončel. Kantileny, pasáže a kadence provedl téměř matematicky čistě, důkladně a veskrze krásným, ušlechtilým tónem, což u většiny kontrabasistů bohužel nebývá, an někteří libují sobě vyluzovati tónů

sám.“ I napadá mi tu jiná „arie di sorbetto“, která má velmi veselý původ, k opeře „Ciro in Babilonia“ měl jsem totiž strašnou sekunda-donu. Byla více než dovoleno škaredou, a hlas měla pod vsí kritikou. Po velmi pečlivém zkoušení seznal jsem, že měla celkem jediný čistý ton a sice jednočárkované b. Napsal jsem tedy pro ní arii, v které nezpívala leč samé b, to ostatní vše jsem vložil do orchestru. Obecenstvu se arie ta líbila, a má „jednozvučná“ zpěvačka měla velkou radost ze svého triumfu.

Tuto operu jsem ani neviděl ani neslyšel. Jest to též jedno z mých fiask. Když jsem se po nešťastném její provedení vrátil do Bologni, obdržel jsem pozvání k hostině. Objednal jsem pro žert u cukráře loď z marcipánu, a dal jsem na praporeček napsati „Ciro“. Stěžeň byla zlomena, plachta děravá a celá loď ležela rozkotaná na moři cukrové smíšeniny. Společnost snědla se smíchem můj ztroskotaný koráb.“

„Vaše opera „Zelmira“ jest velmi málo známa a přece náleží k nejlepším Vaším operám.“

„Když jsem se ve Vídni zdržoval, líbila se velmi, vyžadovala však také tak výborný ensemble zpěváků, jaký byl ve Vídni. Tam jsem prožil mnoho krásných dnů.“

„Byl jste s tamnějšími uměleckými prostředky spokojen?“

„Sbor byl výborný, orchestr byl též dobrý, scházelo mu toliko více síly, čehož příčinu snad hledati dlužno v lokálu. Znal jste Weigla?“

„Co chlapec jsem jej jednou viděl. Tehdy byl dirigentem?“

„Ano. On věděl, že mi byl vylíčen co můj největší protivník. Aby mne o opaku přesvědčil, nastudoval „Zelmiru“ s orchestrem s takou pečlivostí, že bych ani já sám to nebyl tak dovedl. Již jsem jej chtěl prositi, aby to tak nepřeháněl, ale vyznati se musím, že to šlo výtečně. — Však musím se nyní již vzdáliti, s bohem!“

(Pokračování).

mohutných, málo kdy však příjemných. Obecenstvo seznalo, že i na pohled nemotorná basa schopna jest vyššího umění, pakli jen hráč dobře s ní zacházeti umí. Dále následovaly dvě zajímavé novinky Fr. Liszta a sice dvě orkestrální věty z oratoria „Kristus“. 1. Hra pastýřů. 2. Pochod: Tři svatí králové. — V druhém oddělení skvěla se co ohnisko celého koncertu po druhé na žádost dvora zdejšího provedená symfonie „Oceán“ od Antonína Rubinsteina v provedení veskrze bezúhonném. — Program večerního koncertu byl následující: 1. Slavnostní ouvertura od Nohra (neznámá mi hudební veličina). 2. Arie od Eduarda Steina. 3. Introdukce ku 2. jednání Maršnerovy zpěv. „Templáři a Židovka“. 4. Finale z „Jesondy“ od Spohra. 3. Ouvertura k Auberově zpěvohře „Bůh a bajadera“. — V pondělí dne 29. m. m. odbývá první (v této sezoně) dvorní koncert. Co solistka vystoupila dvorní pianistka paní Erdmannsdorfer-Fichtnerová, choť našeho velezasloužilého kapelníka, i vydobyla sobě svou bravurou i zajímavým zjevem svým nejvyššího uznání. Panovník zdejší jí vyjádřil osobně své díky za uměleckou pochoutku tuto. Program koncertu samého byl veskrze moderního směru a co nejvkusněji uspořádán. Předneseny skladby následující: 1. Ouvertura od R. Volkmana. 2. Koncert pro klavír z C-mol s průvodem ork. od Joachima Raffa. 3. Předehra k „Tristanu a Isoldě“ od Wagnera. 4. a) Nokturno H-dur a b) Etudy As- a F dur od Chopina. c) Ballada z „Holandana“ od Wagnera—Liszta, vesměs pro klavír solo. 5. „Vyzvání k tanci“ — Webra—Berlioze.

Kronika zpěváckých spolků a hudebních jednot.

** Z *Hory Kutné*. (Pův. dop.) Dne 28. června t. r. odbývá se v sále loreckém, řízením p. Al. Strebla, veliký koncert pěveckého spolku dam a pp. kandidátů učitelství, při kterémž též účinkoval p. Ant. Mašek, známý cellista pražský, p. Dr. Hodač, p. Alois Pánek a více jiných pánů ochotníků. Program koncertu byl následující: Oddělení první: 1. Ouvertura k Verdiho zpěv. „Nabuchodonosor“ pro orchestr, 2. „Probuzení“, sbor pro ženské hlasy s průvodem piana od K. Bendla. 3. Dvojzpěv z opery „Lejla“ od K. Bendla. 4. a) „Ave Maria“, od Šuberta, b) Koncertní mazurka od A. Maška, skladby pro violoncello s průvodem piana. 5. „Při draní“, smíšený sbor od V. E. Horáka. 6. „Loučení“, fantasie na české národní nápěvy pro piano od Ed. Nápravníka. Oddělení druhé: 1. „Zastaveníčko“, od Šuberta; solo pro křídlovku s průvodem orchestru; 2. „Pražská Bětulinka“, píseň od Nesvadby; pro mužský sbor upravil Alois Strebl. 3. „Sen“ píseň s průvodem violoncella a piana složil J. P. Martinovský. 4. „Stása čarodějnice“, smíšený sbor od V. E. Horáka. 5. „Česká muzika“, žertovný sbor mužský od J. Lva. 6. „Koncert“ pro violoncello od Jiřího Goltermanna s průvodem piana. — Ouvertura provedena byla plynně, rázně a v pravém tempu. Sbory: „Probuzení“, „Při draní“, „Pražská Bětulinka“, „Stása čarodějnice“ a „Česká muzika“ poctěny byly hlučným potleskem. Taktéž i dvojzpěv z opery „Lejla“ od Bendla, kterýž sl. Kar. Černých a p. Dr. Hodač

přednesli, všeobecně se těšil oblibě. Sl. Č. osvědčila se co nadaná zpěvačka; čistý hlas její jest zvučný a příjemný. Pan Dr. Hodač vynikal svým pěkným, vysokým tenorem. Nejvíce ovšem výtečnou svojí hrou v pravém smyslu slova obecenstvo uchvátil p. Ant. Mašek, cellista. Cit, něžnost, čistota a lehkost, s jakýmiž těžké pasáže ve všech skladbách přemáhal, vzbudily všeobecný obdiv. Obecenstvo, ocenivši nevšední tyto vlastnosti nevidomého mistra, odměnilo jej po každém jednotlivém čísle pravou bouří potlesku. Buďtež tu vřelé díky vzdány p. Maškovi za ochotu, jakouž spoluúčinkováním svým nám prokázal, jakož i za to, že nás tak výborně pobavil. Průvod na pianě ku všem kusům, jež p. Mašek hrál, vedla sl. Ter. Paršová. — Fantazii od Nápravníka na české národní nápěvy s uhlazeností uznání hodnou na pianě přednesl p. Al. Pánek, přednosta zdejší stanice železničné. „Zastaveníčko“ Šubertovo na křídlovku s průvodem orchestru, jež zdáříle přednesl p. Tuček jun. a píseň „Sen“ s průvodem violoncella a piana, ježto zvučným barytonem přednesl p. Kubásek, (cello: p. Fr. Lašek, piano p. Strebl) nalezly taktéž hojné pochvaly. — Dne 28. m. m. uspořádal mužský zpěvácký spolek „Tyl“ koncert, probudiv se konečně opět k čilejšímu snad životu po dvouletém tichém spánku.

Zprávy z Prahy a z venkova.

* Upozorňujeme ještě jednou naše řiditele kůru na cecilianskou slavnost, kteráž v dnech od 3. až do 7. srpna b. r. odbývá se bude v Řezni, řízením slovnatného reformatora církevní hudby dr. Witta. Legitimační lístky lze dostati u kněhkupce Pusteta v Řezni.

* Pp. *Otakar Ševčík*, výtečný houslista a nyní člen císařské kapely v Petrohradě, a *Bohdan Krečmar*, výtečný cellista, oba bývalí chovanci pražské konservatoře, podnikli po Čechách uměleckou cestu i doufáme, že se jim všude jako v Budějovicích, kde umění jejich našlo nejřeřejšího uznání, dostane srdečného přijetí.

* *Zdeněk Fibich* hodlá použití nastalých nyní prázdnin k tomu, aby navštívil otčinu svou. Zdejší četní přátelé muzy jeho mohou s potěšením čekati příchodu jeho; neboť jisto jest, že tak neobyčejně pilný skladatel, jakým Fibich skutečně jest, opět novými skladbami obrněn v kruh náš vkročí. Slibujeme, že pak neopominem o nových jeho pracích šířeji se zmíniti.

* *Řiditel opery české p. Smetana* tráví nynější prázdniny na venkovském zátiší. Podobně i valná část operního personálu rozjela se do všech uhlů světa po venkově, aby sil nových získala ku namahavému povolání svému.

* Z *Plzně*. Fr. Prošek, operní pěvec, uspořádá za spoluúčinkování sl. Sumovy, pp. Krušiny a J. Pauknera, koncert dne 18. t. m. v městském divadle.

* Upozorňujeme sl. říditelstvo divadla našeho na operetu *Lecocqueovu „Girofle-Girofla“*, která v Paříži došla velké obliby a nyní opět s velikým úspěchem v Bruselu se potkala.

* Z *Pardubic*. (Pův. dop.) Dne 10. a 11. července odbývána čtvrtá celoroční veřejná zkouška cho-

vanců hudebního ústavu pí. Boženy Jahnové, zanechavši v nás celkový dojem utěšeného obrázku, představujícího mládež v celé stupnici věku od útlých dítek asi osmi-letých až k mládcům a děvám úplného rozkvětu svého blízkým, an čilým krokem, v různé však jedněch od druhých vzdálenosti, postupují k strmým Parnasu hudebního výšinám. Výsledek zkoušek dotčených všestranně uspokojující, svědčil o důkladné metodě vyučování, jež na zásadách rozumných se zakládají, ku všem stránkám hudebního umění reproduktivního: technické, duševní a zevně representativní stejnou měrou hledí. Uvedené na programě skladby klasikův a mistrův jako: Mozarta, Beethovena, K. M. Webra, Šuberta, Chopina, Mendelssohna, Maršnera, Liszta poskytovaly důkaz, že se i pěstování a třibení ryziho vkusu hudebního povinná věnuje péče, jakkoli neradi postrádali jsme na programě některé ze skladeb Šumnových, právě v ohledu tomto pozoruhodných n. př. Kinderscenen, Albumblätter atd. Jména pak slavného našince Tomáška, pak oblíbeného v hudebních kruzích vlastenských Bendla ujistila nás, že ústav též rovněž snaží se učňům svým vštípití úctu a lásku k umění domácí a seznamuje chovance své s výtvy domorodců v hudbě proslulých, k následování jich po dráze umění učně své vzbuzuje. Nemohouce, jak samo sebou zřejmo, pouštět se v podrobnou zprávu o provedení všech 33 čísel programních, konstatujeme nejprve toliko sumárně, že všady zračila se snaha za solidnou, předně totiž správnou, přesnou, pak i oduševněnou hrou na pianě. Po té, jen jakoby paběrkem, uvádíme z I. oddělení programu chovance ústavu, B. Erbeny, jenž klidným přednesem Šmittovy sonatiny chvály si získal, pak Boženku a Jaroslava, dívky páně Jahnovy, jichžto první na útlý věk svůj zdařile sehrála poslední větu z Mozartovy f—dur sonaty, dadouc na místech kritických vzepřením hlavičky na jevo odhodlanost svou, nepovoliti v překonávání naskytujících se obtíží. V II. oddělení, v písních českých A. Jungmanna mile nás dojal Č. Váňa silným úhozem, pevným taktem a přednesem přiměřeně odstiňovaným; podobně pěkně sehrán J. Drahošem a C. Melzerem Wollenhauptův kvapík, pak slč. A. Bernardovou Chopinův valčík. V III. oddělení v Mendelssohnovu „Rondo capricioso“ hrou dobře promyšlenou, nikdež se neunáhlicí, vynikl J. Jarý, dle ukázky této talent při stálé snaze pro budoucnost k vzácným výsledkům oprávnující; podobné Beethovenovy sonáty appassionaty, díl I. s technikou skvělou a zápalem již prošlehujícím přednesla slč. B. Pinkova, byť věkem ještě zcela nedospěla k úplnému vniknutí v skladbu, místy na moře ode dna rozbourané upomínající. Bravoua pokročilá s jemným odstiňováním značila výkon slč. M. Farských v Kulakově „air de Norma transcrit“ a v K. Černého „fantasii“ pro dvě piana. Jaellův „le carillon“ co do techniky i přednesu čistě sehrál J. Fiala, kdežto G. Šmoranc v Lisztově transskripci Šubertova „Vilovládce“ mohutný tón osvědčil. Z ensemblu vynikala precisnou souhrou Beethovenova ouvertura ku „Koriolanu“ pro dvě piana, pak Bendlův slavnostní pochod. Maršnerovou ouverturou k „Vampyru“, na to více ještě ouverturou Tomáškovou poskytnuta chovancům příležitost k utvoření si předběžného pojmu o fuze a kontrapunktickém

spracování tematu. Korunou produkce bylo ovšem z Mendelssohna g—mol koncertu adagio a presto s úspěchem skvělým přednesené bývalou žákyní ústavu, nyní výpomocnou při něm učitelkou, slč. F. Vaňkovou, v nížto zosobněn takřka umělecký a praktický cíl, jehož ústav se domáhá. Gratulujeme pí. ředitelkyni k výsledkům takovým podotýkáme, že, pokud víme, patří jí i čest iniciativy v příčině veřejných zkoušek na podobných ústavech venkovských, jimiž navykají se chovanci přihlížeti k jednomu z předních účelů umělecké reprodukce, působiti totiž hrou svou směrem povznášejícím na posluchačstvo a budit v něm ohlas nálady skladatelovy, jakož i nemůžeme nezmíniti se, žeť to již z předu vždy známkou snahy opravdové, usilovné, když pracovník jakýkoli, tudíž i na roli hudebního vychovatelství a učitelství, milerád hotov jest, úsudek o výsledku své činnosti zůstaviti soudnosti a krasocitu obecnstva. Účastenství při zkouškách po oba dny zvláště se strany světa dámského a hudebních notabilit místních vzdor vedru tropickému bylo značné.

— P. Karel Kučera, dosud sbormistr u kr. z. divadla našeho, v kterémžto postavení osvědčil neobyčejnou horlivost i nevšední nadání, odebral se již tyto dny do Nizzy, přijav místo ředitele pěveckého sboru, ježž jistý velmož ruský při tamějším chrámě pravoslavném vydržuje. S ním též Prahu opustili barytonista p. Stropnický, síla to velmi nadějná, kteréž opera naše věru želiti může, a p. Kompit, cellista.

* *Koncertní produkce* žakyň hudebního ústavu Jana a Pavlína Čabaunových (dne 13. července), k níž pozváni jsme byli, abychom se přesvědčili o tom, jak dalece pokročily dospělejší žákyně od poslední pololetní zkoušky na dráze vývoje uměleckého, učinila na nás dojem věru velmi příznivý. Všechny mladé kněžice umění hudebního, jež zde vystoupily co koncertující síly v této závěreční produkci, dostaly úplně úlohám svým vytčeným v horlivém závodění i přiznáváme se s potěšením, že jsme vedle zdařile vyvinuté stránky technické ve hře klavírní u mnohé slečny též onen vyšší stupeň hry pozorovali, kde vedle mechanického sehrání duch čilý s sebou účinkuje, přednes oživuje a ozařuje světlem umělecké reflexe, jež v jisté míře vždy jest nutnou podmínkou v pravdě umělecky vytříbené přednášky. V tuto čestnou kategorii oduševněné hry počítáme přede všemi slč. Josefínu Strengovu, která podala nám výkon, jenž snese i přísnější měřítko kritické. Ve „velké fantasii“ pro piano a housle od Wolffa a Vieuxtempa rozvinula slečna veškeré přednosti hry své: bezúhonně vypilovanou stránku technickou tím, že překonávala všechny ve skladbě nakupené obtíže s brilliantní lehkostí pevného a ve všech polohách jistého úhozu; mimo to přivedla ku platnosti přiměřené pojmutí jednotlivých motivů z „Oberona“ a konečně nás překvapovala u tak mladé dívky klidná rozhodnost v celém přednesu, s jakou uměla se přispůsobiti partu houslovému, ježž v obvyklé mistrnosti své přednesl bez úhony řiditel orchestru pan A. Sitt.

K tomu, aby dovedl se klavír v harmonickém souladu dua v rovnováze udržeti, náleží zajisté již slušný stupeň ovládnutí všech efektních prostředků klavíru i

známe velmi malý počet mladých slečen, jež by s takou dovednou akuratesou dostály nemálo choulostivé úloze své jako slečna Strengova, která dodělání se může v budoucnosti výsledků skvělých, bude-li na dráze rozumných studií klaviristických se stejnou pilností a horlivostí ku předu pokračovati, jak to dosud činila. — S prospěchem vynikala v přednášce Dreyschokova „Nocturna“ slč. Betti Forsterova, velmi se nám zavděčila též slč. Klára Müldnerova přednesem krásné H—dur „Eclogy“ od našeho mistra V. Tomáška, jakož i slč. F. Müldnerova zvláště obratnou transkripcí valčíkové arietty z Gounodovy opery „Romeo a Julie“. K těmto družicím se slč. Guglielma Florova, jež s hladkou elegancí provedla Šulhoffovu salonní mazurku a s rozvahou, jež o pilném studiu svědčila, přednesla první větu Beethovenovy C—moll sonaty.

S klavírními čísly střídaly se zpěvní píecy jež přednášela slč. S. Pilzova hlasem již nyní slušně vyvinutým. Patrné nadání ku vášnivě stupňované deklamaci pěvecké osvědčila slečna zvláště v známé Mozartově „Fialce“.

Že vývin hlasu jejího musí ještě velmi opatrným cvičením přísnou školou dálejší projíti, než dospěje k úplnému dozrání, rozumí se při tak mladistvé síle samo sebou. Jen dále ku předu s pílí neunavnou!

* „Nižgorodci“, velká opera od Nápravníka se pilně rozepisuje a k důstojnému vypravení zdařilé této skladby slovutného krajana našeho činí se již nyní přípravy. Libretto, k němuž jest velmi zajímavá látka vzata z doby bratrovražedných bojův mezi Polskou a Rusií, vyniká chvalně nad obvyklou šablonu libreta nejen stupňovaně poutavými scénami a mohutně úchvatnými obrazy ze života lidu ruského, nýbrž i v pravdě čistě dramatickou stavbou celku. Překlad libretta, jež obstaral Jaroslav Hrubý vyhovuje zúplna jak věrnému podání částě poetické, tak zvláště ryze české zpěvné deklamaci.

Celek jest velmi pilně vypracován, dikce česká jest plyná, nenucená, forma verše českého jest ladna a svědčí patrně o velmi obratné ruce překladatele-poety.

Jakmile dokončí se přípravy k opeře Nápravníkově přijde na řadu druhá ruská opera a sice „Děti stepi“ od Rubinsteina, jež zdařilým tekstem i mistrně provedenou částí hudební řadí se čestně k moderním tak zvaným „efektním operám“.

Živel ruský bude dle všeho tedy dostatečně v budoucí saisoně operní zastoupen. Mimo to se proslýchá, že žádáno bude několik nových operních plodů od domácích skladatelův. Pakliže bude doba uměleckému životu pražskému jen poněkud přízniva, můžeme na to spoléhati, že bude příští naše saisona operní v neobyčejné míře živa.

Kritický oznamovatel.

I. Sborník slovenských národních píesni, povestí, přísloví, porekadiel, hádok, hier, obyčajov a povier. Vydává „Matica Slovenská“ v Turč. sv. Martinu.

II. Kytice z národních písní moravských Valachův. Uvil Fr. Jar. Koželuha, kaplan v Rožnově na Moravě. Nápěvy pro dva hlasy upravil Fr. V. Janoušek učitel v Jičíně. Nákladem Fr. A. Urbánka v Praze.

Novější dobou přišlo sbírání písní národních po celém širém světě slovanském v takou oblibu i děje se v nejvyšším stupni záslužná ta práce s tak neobyčejnou pílí, že již nyní možno ve všech ve slovanském světě vydaných sbírek celistvý jakýsi obraz si učiniti o duchu slovanské písně, o nejvlastnějším slovanském živelu hudebním. Jak Rusové tak jižní i západní Slované honosí se hojnými sbírkami národních melodií; však na dosavadních sbírkách se nepřestává, nýbrž sbírá se pilně dále v méně známých končinách i dědinách a co den vynoří se vždy nový příspěvek k slovanskému národnímu pokladu hudebnímu, jenž za příznivých okolností státi se může z části základem, na němž budoucí věkové vystaví nový chrám hudby slovanské. Že tu při vývinu samostatné hudby slovanské i jiní faktorové působiti musí mimo melodii národní, o tom není mezi inteligentními hudebníky žádná pochyby. Však již v naší době jeví se jaksi červánky nového slunce, jež vzejde a přirozeným zákonem vývinu vzejíti musí hudebnímu světu slovanskému v dobách příštích; a jak mezi severními tak zvláště mezi západními Slovany s horlivou snahou se zasazují mnozí skladatelé o to, aby povznesli dosavadní nevyvinuté embryonistické formy hudby národní ku stupni umělecké dokonalosti. Ostatně ujala se krásná ta myšlenka o samostatné hudbě slovanské mezi vynikajícími hudebníky všech kmenů slovanských i šíří se a zaměstnává mnohou bádavou mysl, jež snaží se již ku předu vypátrati, jakými as cestami by se bráti mohl vývin ten umělecký. Jakkoli jest podobné vyměřování budoucí té dráhy chvalně, předc zdá se nám býti tak dalece marným, poněvadž se vývin ten nedá nijak určití krátkozrakou formulkou, nýbrž bude se bráti ku předu svou přirozenou cestou více méně rychlým krokem dle toho, bude-li nám štěstí aspoň tak přáti jako Němcům, a pošle nám podobně skvělou řadu geniů, jež dle vlastní své individuality směru tomu novému jasný již vtisknouti dovedou ráz.

Daleká jest sice ještě cesta naše k uskutečnění snů těchto; však doufáme pevně, že volání naše po samostatné umění slovanské nebude marným.

Prozatím tedy nutno, abychom s tím větším úsilím přípravné práce konali, abychom nyní sebrati hleděli všechen ten základní material, jež ovšem nikde jinde určitěji naléztí nelze než v melodiích národních. Z toho vysvítá, jakou cenu musí míti pro nás národní píseň — z toho i patrné, že vítáme vždy každou novou sbírku polních těch květin z luhů domácích s radostí nelíčenou. Mezi Čechoslovany nejvalněji dosud byli zastoupeni Čechové svými písněmi, o jichž sebrání nesmrtelných sobě zásluh získal jak známo Erben. Sušilova sbírka písní moravských řadí se k předešlé jmenované zajiště velmi důstojně. Obě sbírky přivedeny byly v tím větší platnost ve světě uměleckém vyzdobením přiměřeného průvodu klavírního. Tak si získal dr. Javůrek mistrovským svým klavírním průvodem k moravským pí-

sním slavného jména. U nás v tomto oboru vynikla zvláště jména Martinovský, Gregora.

Podobně bohatých sbírek jako Češi a Moravané sběratelé ze Slovenska světu posud nepodali. Ovšem že mnohá pozoruhodná sbírka písní slovenských se u veřejnost dostala, však co jest to vše proti onomu nesmírnému množství těch nejrozmanitějších melodií, jež posud zpívá tamnější zpěvumilovný lid. Proto vítati musíme každý nový příspěvek ku rozsáhlé sbírce slovenských písní s tím větším potěšením. V obtížnou úlohu neustálého sbírání se uvázala „Matice slovenská“ a s chvalnou horlivostí vydala na rok 1874 pomocí redaktora P. Dobšinského jednotlivé příspěvky a sice zejména: od Janka Kadavého, jež sluje ode dávna co výtečný znatel slovenských písní národních, od Pavla Dobšinského výbor ze „Zábavníkov mládeže Slovenskej“ z r. 1842—1845 a konečně příspěvek A. Halaša, právníka v Prašově.

Jak známo vynikají slovenské písně hlavně svou ještě neporušenou starobylostí a tak nejpatrněji poučují nás o všech zvláštěnostech hudebního ducha slovanského. Již moravské písně se honosí starobyljším rázem než české, jež záhy podlehly vlivu západoevropské kultury hudební. Jakkoli jest melodie českých písní krásná a rytmický jich život rozmanitý, přede česká píseň nikdy se nevymkne z rámce na západě všeobecně užívaných moderních tonin durových a mollových, jak to činí píseň moravská a ještě u větší míře píseň slovenská, v nichž obou často patrně se jeví stopy starobylých tonin církevních co vliv doby pradávnej.

Jak velkou cenu mají tedy tyto rázem svým originelní, podivuhodné melodie slovenské pro toho, jež pátrá po nezkaleném hudebním elementu slovanském, leží na bíledni.

Nejkrásnějšími a nejoriginelnějšími melodiemi vyniká zvláště první příspěvek Kadavého, kde nás každá jednotlivá píseň překvapuje zvláštním podivuhodným tvarem svým.

Neobyčejně bohatá modulace (píseň 3. „Vinšovanie“ ku př. počíná toninou F—dur, přejde v Hes—dur a končí d—moll a j. v.) z níž se mnohdy v některé písní ani základní tonina našeho moderního systému určití nedá (ku př. č. 16. ze Sbírek Dobšinského „Johanka“), chod zvětšené sekundy, junácký rytmus synkopický a překvapující zakončení na lehkou dobu taktu, časté skoky kvintové, v nichž i sekvence, jež u nás nejraději v sekundě si libují, často vystupují — toť jsou asi nejhlavnější známky melodie slovenské, jak se nám z této výtečné sbírky jeví, kterou k bedlivému studiu každému příteli hudby slovanské a zejména skladatelům vřele doporučujeme. Z plna srdce bychom i slovenským těmto národním písním přáli, aby se jim podobného mistra dostalo v zpracování charakterističného průvodu klavírního, jako se to stalo českým i moravským písním. Snad by se dal výtečný skladatel slovenský Levoslav Bella ku podniku tak čestnému pohnouti?

Z Koželuhovy „Kytice“ z národních písní moravských Valachův vane celkem modernější duch, jež jasně se v českých písní jeví. V celé sbírce převládá tonina durová a velmi často setkáváme se s písněmi,

jež buď doslovně či podobně znějí jako písně sbírky Erbenovy. Vliv české písně, vliv vzájemnosti obou kmenů českého a moravského jest tu příliš patrný ve sbírce zmíněné. Že se tu i mnohé písně ze Sušilovy sbírky moravských písní opakují, rozumí se samo sebou. Tak ku př. v písní „2. Výpověď“ (Když jsem já šel přes jeden les) jsou slova tatáž jako v Erbenově sbírce č. 274 — nápěv shoduje se se sbírkou Sušilovou; „7. Nedůvěra“ (Kdybych se já nebál Andulko tvé zrady) doslovně nápěv slova i tonina jako v Erbenu č. 250; „13. Dvě panny“ viz Erben č. 414 „21. Vybízení“ (Stávej má milá snídání stroj) Erben v č. 737 tentýž rytmus na podobná slova — melodie jest ovšem jiná. „23. Rada“ (Větr fúkal, zima bylo) jest totožná s naším „Hej Slované“ ostatně viz: Erben č. 742, „46. Hudci“ slova viz: Erben č. 708. „65. Věrná láska“ viz: Erben č. 715 (melodie se doslovně kryje i s udáním toniny) „68. Lípa“ viz: Erben č. 129. „70. Marné vzdory“ melodii viz: Erben č. 231. „72. Na faře“ (melodii na slova: „dycky sem sa modlival, a Pána Boha prosival“ viz: Erben č. 604, na slova „že si oči zčernila, aby si je umyla“) „75. Věrnost Valašky“ melodii viz: Erb. č. 507. „80. Nejdražší poklad“ viz: Erb. č. 456. „100. Na vzdory“ melodii v taktu $\frac{2}{4}$ viz: Erb. 435, o mnohých podrobnostech ani nemluvě. Z ukázky této dosti vysvítá vliv české písně na moravskou. Vedle toho setkáváme se tu s písněmi ceny nemalé tvaru originelního, jež poučují nás s dostatek o zvláštěnostech národního zpěvu Valašskéhc. Sbíрка tato vyniká nad jiné tím, že upravena jest velmi vhodně dvojhlasně. Z úpravy té celé patrně jest znáti obratnou ruku znalce písní národních.

Přejeme ctěným pánům sběratelům neunavnou píli k dalším pracím v zlatých dolech národní písně slovanské i doufáme, že příští dobou opět nám podají mnohé zlaté zrno z přebohatého nadání hudebního, jímž oplývá v pravdě slovanský duch.

„Slávský, nářečímí, písmenami, vírami, berlami, podnebímí, stoletímí rozdělený národ nic tak nespojuje, jako národní zpěvy“ praví Jan Kollár (Zpievanky, D. I.)

Pakliže různé elementy národův slovanských, v jiném ohledu se zdají býti nesmířitelnými, tož snažme se tedy aspoň v oboru uměleckém za společným velkým cílem v jednosvorném spojení svých sil — neboť jen v svorné té práci za heslem stejným kyne v oboru uměleckém Slovanstvu budoucnost skvělejší. Společné nás všech heslo pak zní: Vývoj samostatné hudby slovanské na principech v pravdě uměleckých!

Směs.

O Rossinim vypravuje se nyní nová, dosud neznámá anekdota, která nemálo k jeho charakteristice přispívá. Kníže Poňatowski napsal dvě opery i chtěl jednu z nich přivésti na jeviště v Paříži, nevěděl však, která z nich jest lepší. Šel tedy k Rossinimu, aby jej o radu požádal. Kníže sedl ku klavíru a přehral celou operu. Když

dohrál, čekal s dychtivostí, jaký asi rozsudek Rossini o jeho dílu pronese. Rossini však řekl kategoricky, anižby si byl přál slyšeti operu druhou: „Faites jouer l'autre.“ (dejte tu druhou hráti).

Hudební příloha za měsíc červenec: **Čtvero-**zpěv (s prův. piana) ze **Smetanovy** zpěvohry „**Dvě vdovy**“ vyjde k příštímú číslu „**Dalibora**“.

Nejnovější hudebniny.

Tiskem a nákladem firmy

Em. Starý a spol. v Praze 147—I.

právě vyšly:

Sbírký původních českých zpěvů seš: 22.

obsahující:

„**Nevěsta předoucí**“, „**Dennice**“, pro dva ženské hlasy s průvodem piana, složil J. Paukner. Cena 1 zl. r. č. Jednotlivé hlasy 10 kr. r. č.

„**První státní**“

čtverylka, složil Ant. Valenta-Mělnický.

Cena: 60 kr. r. č.

- Sešit 51. „**HLAHO!**“, sbírka čtvero-**zpěvů** pro mužské hlasy. **Kmotr Bumbal**, složil W. E. Horák, **Život v háji**, složil E. L. Měchura. Part. a hlasy 70 kr.
- „ 52. **Česka muzika**, žertovný sbor, složil Jos. Lev. **Cilým kunkem**, složil E. L. Měchura. Part. a hlasy 70 kr.

Sbírka čtvero-**zpěvů** pro smíšené hlasy:

- Sešit 25. **Brouk a růže** dle V. H. Veita, **Na Moravu** dle Javůrka, **Kalina** dle E. Vašáka, } upravit K. Bendl. Part. a hlasy 80 kr.
- „ 26. **Píseň při draní** dle V. E. Horáka, **Sváza čarodějnice** } upravit K. Bendl. Part. a hlasy 80 kr.
- „ 27. **Žnecká**, složil J. Nešvera. **Kdyby ten slaviček**, složil J. Nešvera. **Píseň z lidu** dle Mendelssohna, up. K. Bendl. Part. a hlasy 80 kr.
- „ 28. **Zpěv slavnostní**, složil K. Bendl. **Lásky sen**, složil A. Valenta. Part. a hlasy 80 kr.
- „ 29. **Jen do skoku** (polka), složil Al. Strebl. **Poupě a polibení**. Part. a hlasy 80 kr.
- „ 30. **Píseň na cestu** dle Veita, **Staré píseň** } upravit K. Bendl. Part. a hlasy 80 kr.

Tovačovský A. B. „**Zapějme písně vesele**“ pro mužské hlasy s průvodem piana. Cena 71 hr.

Pp. odběratelé „**Dalibora**“ obdrží 20 proc. srážky z veškerých naším nákladem vydaných hudebnin.

Pozvání ku předplacení

na III. čtvrtletí II. ročníku týdenníku hudebního „**DALIBOR**“

redakcí dr. Ludvíka Procházky

vycházejícího každou sobotu s nejrozmanitějším, poučným i zábavným obsahem a s měsíčními přílohami pro klavír a zpěv jednou i vícehlasý a dvěma premiemi.

Dosud vyšlé hudební přílohy k II. ročníku obsahují: I. „**Zpěv Přemysla**“ z vlastenecké zpěvohry „**Libuše**“ **Bedř. Smetany**. — II. a) „**Východ měsíce**“ scena z kom. opery „**V studni**“ — od **Vil. Blodka** pro piano upravil J. Kaan z Albestů b) „**Ptáčku leť dál**“ píseň s prův. piana složil **Vil. Blodek**. — III. **Dvě skladby pro klavír**: a) „**První milování**“ — složil **Max. Konopásek** — b) „**Motýlkové**“ složil **J. Nešvera**. IV. **Dvojzpěv** (pro sopran a tenor) z ruské zpěvohry „**Nižgorodci**“ Ed. Nápravníka. V. **Lístky z památníku**: a) **Valčík našeho dědečka**, b) **Vzpomínání**. c) **Dozvuky z plesu**. d) **Uko lébavka** — pro piano složil **J. Nešvera**. VI. **Dvě písně** s prův. piana: a) **Hvězda naděje**, složil **Ladislav Želeňski** — b) „**Spi děťátko**“ — složil **Ant. Foerster**. **Premie** za I. pololetí podá ctěným předplatitelům směs z **Bendlovy** opery „**Lejla**“, uspořádaný pro klavír p. skladatelem samým a **premie** za II. pololetí výbor z písní **Zdeňka Fibicha**.

Předplatné obnáší

pro venkov:

čtvrtletně 1.40 kr.
půlletně 2.80 „

pro Prahu:

čtvrtletně 1.25 kr.
půlletně 2.50 „

Jednotlivá čísla prodávají se po 12 kr., jednotlivé přílohy hudební po 50 kr. — Za donášku do domu platí se čtvrtletně 10 kr. — Ctěným jednotám pěveckým a jiným spolkům snižujeme, pak-li se předplatí nejméně pět členů, předplatné na poloviční cenu. — Odběratelé „**Dalibora**“ požívají ještě té výhody, že veškeré hudebniny vydané nákladem a tiskem firmy **Em. Starý a spol. v Praze** obdrží na požádání s 20% srážkou.

Předplacení poštou děje se nejlépe poštovními poukázkami, což stojí pouze 5 kr.

Administrace „Dalibora“ v Praze

Karlova ulice, č. 147—I.